

En büyük . En küçük .
Ve ben, ortanca .
Kötü şans .

ORTANCA

Kirsty Applebaum

GİRİŞ

En büyüğümüz Jed, ilk doğan oydu.
En küçüğümüz, Trig, o da dört yıl sonra doğdu.
Ve ben, Maggie, ikisinin arasında doğdum. Or-
tanca, kötü şans.

PAZARTESİ
1 EYLÜL

1. BÖLÜM

Yaz günlüğümü çekmecemden çıkarttım. Neredeyse bütün sayfalar aynı boyuttaydı. En son sayfaya bir Atalanta kelebeği çizmiştim. Siyah kanatlarının üzerinde kırmızı çizgiler vardı, tarlalarda gördüğümüz kelekler gibi.

Bütün sayfaları bir arada tutan sarı yün kurdeleyi düzeltiltim ve her şeyi düzleştirmek için ellerimle defterin kapağına bastırdım. En İyi Günlük ödülünü kazanmazdı –onu hep en büyükler kazanıyor– ama belki de ikinci olabilirdi.

Günlüğümü aşağı götürdüm.

“Hazır mısın, Mags?” Trig ön kapıyı açmıştı ve dışarı eğiliyordu. Kapının iki yanını tutmuştu. Günlüğü kapının önündeki paspasın üzerindeydi ve sayfalar bir bahçe ipiyle bağlanmıştı. “Çoktan çıkmış olmalıydık. Değil mi baba? Çıkmış olmalıydık.”

“Ah, Maggie.” Babam bacaklarımı görünce başını iki yana salladı. “Üniforman konusunda bir şeyler yapmalıyız. Tatilden önceki halinden daha da kısa şimdi.”

Elbisemin eteğini tutup aşağı çekti. Bırakınca etek yine eski boyuna döndü.

“Jed! Jed! Jed!” Trig o kadar çok bağıırıyordu ki yüzü kızarmıştı.

“Bir dakika!” Jed’in sesi üst kattan cevapladı. Annem mutfaktan çıktı, tarlada bir güne hazırdı. “Onsuz gide-
lim,” dedi. “Gecikmesi kendi suçu.”

“Hadi, Maggie.” Trig günlüğünü eline aldı ama ben Jed gelmeden hiçbir yere gitmeyecektim.

Sonunda Jed aşağı indi. Gömleğini içine sokmamıştı ve çenesinde reçel vardı.

“Yaz günlüğünü unutmadın, değil mi?” dedi Trig.

“Burda.” Jed arkasını dönüp arka cebine hafifçe vurdu. Dağınık, katlanmış sayfaları cebinden çıkıyordu.

Babam Jed’in yüzündeki reçeli silmeye gitti ama Jed eğilip babamın kolunun altından geçerek kaçtı ve hepimiz kapıdan koşarak ılık Eylül havasına çıktık.

Trig koşmada çok kötüydü. Okula giderken günlüğünü önünde tuttu. Ben ve Jed her köşede durup onun bize yetişmesini beklemek zorunda kaldık.

*“Günaydın, Bayan Zimmerman,
Günaydın Bay Temple,
Günaydın Bayan Conteh,
Günaydın Bay Webster,
HERKESE günaydın.”*

Okul koridorları yeni bir dönemin başlangıcı gibi kokuyordu. Tahta yağı ve toz deterjan.

“Garip kokuyor, değil mi Maggie? Değil mi, Jed? Garip kokuyor.” Trig olduğu yerde sallanıp burnunu kırıştırdı.

“Şşt,” dedim.

Lindi Chowdhry önümüzdeydi, sırtı dimdik, saçları uzun, bağdaş kurmuştu. Elbisesinin eteğinin kenarlarına yeni bir fırır dikilmişti. Jed ona daha yakın oturmak için öne kayd.

Bayan Zimmerman ellerini önünde birleştirdi. “Bay Webster büyük bir incelik gösterip yaz tatilinin bir kısmını koridorlarımızın yerlerini zımparalayıp yağlayarak geçirdi. Çok şanslı değil miyiz?”

Parmaklarımı aralayıp ellerimi dümdüz tahtaya bastırdım. Çok zaman almış olmalı.

“Başlarınızı eğin, lütfen, sabah şiiiri zamanı.”

“En büyüklerimiz kahramandır.

En büyüklerimiz özeldir.

En büyüklerimiz cesurdur.

En büyük kardeşin önüne çıkan kendinden utansın,

Ailesinden utansın.

Ama en çok,

Gezginler kendilerinden utansın.

Sessiz Savaş’ın ardından barış gelsin,

Gerçek ve sonsuz barış.”

Bayan Zimmerman başını kaldırdı, bir yana eğdi ve gülümsedi. “Fennis Wick Okulu’na hoşgeldiniz. Umarım tatiliniz iyi geçmiştir.”

O öğretmenlerin her dönemin başında söylemeleri gereken şeyleri söylerken biz tırnaklarımızı yiyip boş duvarlara baktık.

“Yerleri zımparalamanın dışında Bay Webster bize yeni tuvaletler de kazdı. Lütfen yenileri kullanın ve eskilerden çürüyüp gübre olmaları için uzak durun. Hepsine çok açık işaretler koymuş.”

Bay Webster’ı alkışladık.

“Bayan Conteh çocuğu doğduktan sonra tekrar aramıza katıldı, Michael adında bir oğlu oldu. İlk çocuk. Babasının öğlen yemek arasında bebekle uğramasını bekliyoruz.”

Bayan Conteh’i alkışladık.

“İki öğrencimiz, Sally Owens ve Deb Merino, ikisi de en büyük çocuklar tabii ki, yaz tatilinde on dört yaşına girdiler ve kampa gittiler.”

Sally Owens’ı alkışladık.

Deb Merino’yu alkışladık.

“En büyüklerden iki öğrencimiz daha bu Cumartesi kampa gidecek, Jed Cruise ve Lindi Chowdhry.”

Jed eğilip omzunu Lindi’ninkine değdirdi.

Ellerim alkışlamaktan yorulmuştu.

“Derslerimize geri dönmeden önce bugün bize önemli haberler vermeye gelmiş özel bir misafirimiz var.” Bayan Zimmerman bir elini açıp koridorun girişine uzattı.

Kimse gelmedi.

“Şey... *Önemli haberler vermeye gelmiş özel bir misafirimiz var,*” dedi daha yüksek sesle.

Kimse gelmedi.

Bay Temple boğazını temizledi. Başıyla pencereyi işaret etti.

Belediye Başkanı Anderson en küçüklerin oyun alanının etrafındaki duvarda oturmuş, ayaklarını bir oyuncak yarış arabasına uzatmış, iki eliyle kocaman bir sandviç tutuyordu. Peynirli gibi görünüyordu. Çiğneme-
meyi bitirdi ve ağzındaki yutup bize el salladı.

Birkaçımız da ona el salladık.

Bayan Zimmerman derin bir nefes aldı. “Belediye Başkanımıza onun konuşması için hazır olduğumuzu haber verebilir misiniz, Bay Temple?”

“Pekâla.” Belediye Başkanı Anderson Bay Webster’ın yeni yağladığı yerin ortasında duruyordu. Saçlarını da-
ğınık bir at kuyruğu yapmıştı. “Lafı geveleyip *yazın ne öğrendiniz* gibi sorular sormayacağım. Onu öğretmen-
lerinize bırakıyorum, tamam mı?” Bize göz kırptı ve seyircisinden bir iki kişi kıs kıs güldü.

Bayan Zimmerman gözlerini kapattı.

“Vereceğim haber şu,” Başkan sözlerine devam etti, “Kasabanın güney sınırından beş mil kadar ileride gez-
ginler olduğunu duyduk.”

Gezginler mi?

Gülme durdu.

Bayan Zimmerman gözlerini açtı.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu.

“Evet,” dedi Başkan Anderson başını sallayarak. “Dün şehre gittim. Birkaç iş arkadaşım-
la konuştum. Bu bölgede gezgin görece bayağı oluyor ama sayıları artı-

yor gibi görünüyor.” Salonun bir ucundan diğer ucuna, neredeyse hepimizin bakışlarını yakalayarak başını çevirdi.

“Peki,” diye devam etti, “neden yakınlarda gezginler olmasını istemiyoruz? Cevap vermek isteyen?”

Trig kolunu olabildiğince yukarı kaldırdı. Diğer eliyle kolunu tutup daha da yukarı itti. Başkan Anderson onu görmezden gelemeydi.

“Pekala, Trig – söyle bakalım.”

“Gezginler... şey...” Trig başını kaldırıp tavana baktı, bir şeye hatırlayamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Kirli, tehlikeli ve... düzenbazlar.”

“Kirli. Tehlikeli. Düzenbaz.” Başkan Anderson bu sözleri tekrar ederken her biri için bir parmağını indirdi. “Bir de bu savaşta bizim tarafımızda olacaklar güya,” dedi.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve ayaklarını kımıldatmadan öne arkaya sallandı. “Ülkemiz düşmanı dışarıda tutmayı başarmış nadir ülkelerden biri, hatta belki de tek ülke. Sizce neden?”

Trig yine elini kaldırdı.

“Coğrafi konumumuzun yardımcı olduğu kesin.” Başkan Anderson Trig’e bakıp cevap vermemiş olmasına rağmen vermiş gibi başını salladı. “Topraklarımız bize yetecek şekilde zengin olması da var tabii.” Bir daha başını salladı. “Ama ülkemizin ayakta kalmasının asıl sebebi biziz. Bizler.” Kollarını açtı. “Biz her şeye uyum sağlayabilen bir halkız. Ciddi. Cesur. Çoğunluğun iyiliği için çok çalışmanın ve fedakarlığın önemini anlıyoruz. Savaş zamanı ne kadar dayanıklı olduğumu-

zu gösterdiğimiz uzun bir tarihimiz var. Bu, kanımızda. En cesurlarımız da, tabii ki, en büyük çocuklarımız.”

Jed ve Lindi’ye baktı. Yine omuzlarını birbirlerine değdirdiler.

“Kampta,” dedi Başkan Anderson, “en büyük çocuklarımız Sessiz Savaş’a katılıyor. Cesurca mücadele ediyorlar. Kahramanca dövüşüyorlar. Biz evimizde güvende olalım diye dövüşüyorlar. Benim tek çocuğum Caroline on yıl önce bu ay kampa gitti. Daha gururlu olamazdım.”

Caroline’i alkışladık.

Başkan elini kaldırdı.

“Ama,” dedi, “Gezginler en büyük çocuklarını kampa göndermiyorlar.” Yavaşça başını iki yana salladı. “Düşmandan bizim cesur kahramanlarımız sayesinde korunuyorlar ama bencilce en büyük çocuklarını yanlarında tutuyorlar. Andrew Solsbury’nin bütün ailelerin en büyük çocuklarını kampa göndermesi emrine karşı çıkıyorlar. Ailelerine medeni insanlar gibi kasabalarda yaşama fırsatını, en büyük çocuklarına ülkeleri için savaşma fırsatını vermiyorlar. Kirli, tehlikeli ve düzenbazlar. Onlar gibilerini yakınımızda, burada, Fennis Wick’te istiyor muyuz?”

“Hayır, Başkan Anderson.” Başlarımızı iki yana sallıyoruz.

“Ayrıca,” başkan bize doğru eğildi ve fısıldadı, “bunun da üzerine, geçen sefer gezginler Fennis Wick’e bu kadar yaklaştığında gerçekleşen korkunç şeyleri biliyorsunuz. Benim kız kardeşim de kayıplarımızdan biriydi.

Bakışları yerdeydi..

Öndeki en küçük çocuklardan biri ağlamaya başladı.

Trig bacaklarını sallamaya başladı.

“Peki.” Başkan derin bir nefes alıp başını kaldırdı. “Kendimizi güvende tutmak için ne yapabiliriz? En önemli kuralımız ne?”

“Asla sınırın dışına çıkma!” Trig aniden bağırarak cevap verdi.

“Evet, aynen öyle, Trig Cruise. Asla sınırın dışına çıkma. Bu kurala uyarmanız güvende olacaksınız. Unutmayın: Gezinler kirli, tehlikeli ve düzenbazdır. Tamam mı?”

“Tamam Başkan Anderson.” Hepimiz başımızı öne salladık.

Başkan Anderson gülümsedi. Ağzının kenarlarının yukarı çıktığı değil, aşağı indiği o gülümsemelerden biriydi.

“O zaman bu konuşmayı bitirmeden önce sınır şarkısını söyleyelim mi?” Başka Anderson ellerini birbirine sürttü. “Bay Temple? Beni eski piyanonun yanına götürebilir misiniz? Hâlâ çalışıyor, değil mi?”

Bay Temple piyanonun kapağını kaldırdı. Parmaklarını birbirine geçirip ellerini ileri itti. Kemiklerinin kırtısı bütün salonu doldurdu.

“Ah, başlamadan önce hatırlatmam gereken küçük bir şey var.”

Başkan Anderson artık gülümsemiyordu. Dilini ön dişlerinin üzerinde geçirdi. “Kasabanın sınırlarının dışına çıkmak sadece size risk oluşturmuyor, bütün Fennis Wick’i tehlikeye atıyor. Arkadaşlarınız, aileniz, kom-

şularınız. Fennis Wick’i tehlikeye atan herkes çok ciddi bir cezayla karşılaşacak. O yüzden herkesin güvende olduğundan emin olalım, olur mu? Devam edin, Bay Temple.”

En önde ağlayan en küçük çocuk daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Sınıfa döndüğümüzde Bayan Conteh Sessiz Savaş’tan önceki zamandan ve o zamanlar yaz tatillerinin nasıl olduğundan bahsetti. Eskiden insanların uçaklara binip başka ülkelere gittiğini söyledi. Yazı tahtamın kenarında bir uçak çizdim. Sonra parmağımı yalayıp sildim.

Bazen öğretmenler gerçekten bunları uydurmuyorlar mı diye düşündüm.

Teneffüsten sonra Bayan Conteh yaz günlüklerimizi istedi. Masaların arasında dolaşıp günlükleri kollarında topladı.

“Bu öğlen bunları okuyor olacağım,” dedi. “Yarın da kazananları açıklayacağım.”

Kurdelesinin düzgün durmasına dikkat ederek günlüğümü verdim.

“Teşekkürler, Maddie.”

Maddie?

Lindi güldü. “Maggie, Bayan Conteh. Maddie değil.”

“Ah, tabii ki. Kusura bakma, Maggie, dün gece bebeğim beni dört kez uyandırdı.”

Günlüğümü diğerlerinin üzerine koydu. Sonra da üzerine altı günlük daha koyarak fiyongunu ezdi.